

и цѣлата му околностъ за прѣдстоящото българско възстание. Ако и въ зрѣла вече възрастъ, той бѣше всецѣло спечеленъ на революционното дѣло, за което бѣ при- несълъ и щедри пожертвувания. Той говорѣше не само съ убѣждение, но и съ възторгъ за тия приготовления, въ които зимали, казваше, участие, не само млади разпалени, но и пò-стари хора, па още и женитѣ. Всичко, казваше, е прѣдадено на тая работа; никой не ще да знае за нищо друго; пò-младитѣ си доставятъ орѣжии отъ дѣто и отъ каквото могатъ и се упражня- ватъ дѣто и както могатъ; пò-старитѣ се грижатъ отъ сега още за храна и припаси, па и за скривалища, ако стане нужда; женитѣ прибиратъ всичко за всѣки случай, па прѣдатъ и шиятъ за бѣдешитѣ войници; тѣ готвятъ и възстаническитѣ знамена; търговията заспала; зима- нията — даванията спрѣни; училищата отворени, но само за очи; въ църквитѣ само шушукания за голѣмата ра- бота; свещеницитѣ, — молители за успѣха на кръста; чер- ковни въпроси за сега, и владици и патрици, всичко за- бравено. Възстание, — възстание, и друго нищо. Дѣдо Не- дѣлчо, обаче, бѣше човѣкъ съ практически умъ и съ голѣма опитностъ, та не се увличаше токо-тъй до край- ностъ. Възторгътъ му не бѣше лишенъ отъ очевидно безпокойствие за сетнинитѣ. Всичко хубаво, казваше той, и нашитѣ ще се биятъ юнашки, ще се биятъ като лѣвовѣ, ще видите; но, ако не дойде помощъ *отъ горѣ*, както обѣщаватъ, работата не е май твърдѣ добра, защото голѣма е турската сила, и който казва, че ние ще можемъ сами да я изкараме на глава, той нищо не знае. Но добъръ е Господъ. Азъ се надѣя, че *тя* нѣма да ни остави, заключавахе той съ надежда въ българ- ското юначество, но съ още пò-голѣмо упование за успѣха на дѣлото въ велика и могъществена Русия.